

Arrest

nr. 258 362 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. HEYVAERT, loco advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 20 mei 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 22 december 2020; verzoekster op 28 september 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 februari 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Vanaf 10 januari 2020 woonde u samen met uw echtgenote (R.S.M.P.(...) CGVS X, O.V. xxx) in kolonie Santa Maria II, gelegen in de stad Ahuachapàn, departement Ahuachapàn. U had op deze zelfde plaats reeds vroeger gewoond, samen met uw tante. Van mei 2017 tot oktober 2018 deed u militaire dienst. U voerde op verschillende locaties patrouilles uit. Van maart 2019 tot februari 2020 werkte u als hulp van een metsers.

Toen u op 23 januari 2020 's avonds terug kwam van uw werk, werd u onderweg naar huis tegengehouden door twee bendeleden van MS13. Zij namen u uw gsm en geld af en zeiden dat u niet naar de politie mocht stappen, gezien ze wisten waar u woonde. Eenmaal thuis, vertelde u aan uw echtgenote hetgeen u was overkomen. Aangezien er foto's in verband met uw militaire dienst op uw gsm stonden, beslisten jullie dat jullie de volgende dag dienden te verhuizen. De volgende dag, op 24 januari, ging u werken maar stopte u vroeger. Met hulp van uw broer W.(...) verhuisden jullie die namiddag naar uw moeder, die in kolonie Ciudadella woont, wat eveneens in Ahuachapàn ligt. De vader van W.(...), tevens de eigenaar van het huis waarin jullie woonden, ging op 25 januari naar zijn huis om het na te kijken. Hij werd aangesproken door twee personen die hem vroegen waar de mensen waren die oorspronkelijk in dat huis woonden. De vader van W.(...) antwoordde dat hij niets wist. Op 27 januari ging u naar de delegatie in Ahuachapàn, waar u klacht wilde indienen. De agenten vertelden u dat er andere zaken waren die meer prioriteit kregen, en namen uw klacht niet op. Op 28 januari kocht u als voorzorgsmaatregel een vuurwapen aan.

U sprak af met uw echtgenote dat jullie Ahuachapàn dienden te verlaten, waarop jullie een woonst en werk begonnen te zoeken in San Salvador. Op 29 januari had u een eerste sollicitatiegesprek bij Queso Petacoles. Op 31 januari solliciteerde u bij Honda en daarna deed u een derde sollicitatie bij Aeroflash. Uw vrouw solliciteerde op 1 februari voor Carnival. Geen een van de bedrijven gaf jullie een positief antwoord. Jullie konden ook geen woning vinden die binnen jullie budget paste. De situatie bleek uitzichtloos te zijn en jullie beslisten dat jullie het land dienden te verlaten wegens een gevaar voor jullie leven. Op 7 februari kochten jullie tickets naar België.

Op 26 februari kreeg u een oproep op de huistelefoon van uw moeder. De persoon aan de lijn beledigde u. Hij zei dat hij wist wie u was, waar u woonde en dat u militair was. Hij zei dat u de bende nog iets verschuldigd was. Op 29 februari ging u samen met uw broer W.(...), die politieagent is, klacht indienen in verband met het dreigtelefoontje. Na die dag verlieten jullie het huis van uw moeder niet meer, tot op moment van vertrek uit het land.

U en uw echtgenote verlieten El Salvador op 9 maart 2020, maakten een tussenstop van vier dagen in Parijs en kwamen op 16 maart 2020 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 20 mei 2020. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer. Ook legt u documentatie met betrekking tot de aankoop van het vuurwapen neer; een bewijs van het indienen van een klacht; een bewijs van uw sollicitaties; documentatie met betrekking tot uw strafregister; een studiebewijs; uw diploma van uw militaire dienst; uw inschrijving in het familieregister; vliegtickets en een nieuwsbericht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door leden van bende MS13, omdat zij ontdekten dat u militaire dienst heeft gedaan in het verleden.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u meent te hebben gekend. Zo is het opmerkelijk dat u uw paspoort reeds verkreeg op 10 januari 2020 en jullie de vliegtuigtickets hadden gereserveerd op 8 februari, na de overval op 23 januari maar voordat u persoonlijk werd bedreigd door MS13 op 26 februari (CGVS, p. 8-10). U werd overvallen op 23 januari en op 25 januari vroegen twee personen aan de vader van W.(...), de eigenaar van het huis waarin jullie woonden, waar jullie waren. Toen de vader van W.(...) zei dat hij dat niet wist, zeiden die personen 'ok, we zien elkaar nog' (CGVS p. 9, p. 10 en p. 15). Voor de rest gebeurde er gedurende de periode van 25 januari tot 26 februari niets meer. Nadat uw overval en de aanspreking van de vader van W.(...) hadden plaats gevonden, kocht u uw vliegtickets naar België op 7 februari (CGVS p. 8). Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd hoe het komt dat u begin februari reeds besliste dat u het land diende te verlaten, geeft u een vaag antwoord. U zegt dat jullie op dat moment nog niet zo goed hadden beslist wat jullie zouden doen. Jullie waren ook werk aan het zoeken, jullie wilden naar de hoofdstad verhuizen en waren heel gefrustreerd. Op dat moment ontvingen jullie informatie van de kerk dat België een goede oplossing kon zijn. Nogmaals gevraagd hoe het komt dat u op dat moment dacht dat u het land diende te verlaten, nog voor u de dreigtelefoon had gekregen, zegt u dat u vond dat u actie diende te ondernemen. Door de gebeurtenissen die u rondom u ervaarde wist u dat zij die niets doen, diegenen zijn die slecht eindigen. U vond dat u iets diende te doen om uw leven te beschermen (CGVS p. 17). De criminaliteit is echter hoog in El Salvador. Overvallen worden was, zoals u het beschrijft, "bijna een gewoonte" voor u (CGVS, p. 4). Dat u na de laatste overval plots een vrees voor uw leven afleidde en besliste dat jullie het land zo snel mogelijk – slechts twee weken later waren de vliegtickets al geboekt – dienden te ontvluchten is weinig geloofwaardig. Dit doet dan ook verder twijfelen aan uw voorgehouden vluchtrelaas. Uw bijkomende verklaring, dat u uw paspoort kort voor uw problemen reeds had afgehaald omdat u naar Costa Rica wilde reizen, zijn weinig overtuigend, temeer daar u van deze reis geen enkel bewijs neerlegt.

U haalt nog aan dat er foto's op uw gestolen gsm stonden van tijdens uw legerdienst en gegevens van uw familie in de Verenigde Staten en vreesde dat u daardoor problemen zou krijgen (CGVS, p. 11). Dit is echter weinig aannemelijk. Indien overvallen daadwerkelijk "bijna een gewoonte" waren voor u kan verwacht worden dat u dergelijke informatie niet op uw gsm zou bewaren, zeker gezien dit u in dergelijke mate beangstigde dat jullie quasi onmiddellijk jullie vlucht uit het land hadden geregeld. U wordt dan gewezen op de vreemde vaststelling dat u dergelijk bezwarend materiaal op uw gsm liet staan – uw legerdienst dateerde reeds van enkele jaren daarvoor – terwijl u al vaker overvallen was waarop u vervolgens vreemd genoeg antwoordt: "Ik had er niet bij stilgestaan dat het zo ernstig kon zijn. Ik had er niet aan gedacht." (CGVS, p. 11). Dit strookt volstrekt niet met uw relaas dat jullie de dag na

de overval onmiddellijk verhuisde naar San Salvador uit angst voor de bende omwille van de gegevens op uw gsm en kort daarna de vliegtickets naar Europa boekten (CGVS, p. 8-10).

U verhuisde na de overval naar uw moeder die eveneens in gebied woont dat gecontroleerd wordt door MS13 (CGVS, p. 3 en 4). Dit doet verder twifelen aan uw vrees gezocht te worden door MS13. Tevens bleef u gewoon werken op uw oude werk tot 26 februari (CGVS, p. 7). Dat u ging wonen en dagelijks bewoog in gebied onder controle van MS13 en gewoon bleef werken op uw werk waar u reeds lange tijd werkte, wijst geenszins op een vrees gezocht te worden door MS13 en haalt uw vluchtrelaas in verdere mate onderuit. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u besliste op dezelfde plaats te blijven werken, gezien de vrees voor uw leven die u kende, antwoordt u dat u had beslist dat u uw leven diende verder te zetten. U nam echter uw voorzorgsmaatregelen en nam enkel nog het transport van de universiteit om naar het werk te gaan. Dit transport is volgens u een klein beetje veiliger dan ander openbaar vervoer (CGVS p. 7). Dat dit transport een 'klein beetje veiliger' is, lijkt geen garantie te bieden tegen kwade intenties van bendeleden indien zij het op u hebben gemunt en kan bijgevolg niet overtuigen. U verklaart eveneens een wapen te hebben gekocht om zich te kunnen beschermen (CGVS p. 9 en p. 19). Ook dit lijkt geen afdoende voorzorgsmaatregel te zijn in het geval u zich zou moeten verdedigen tegen een aantal bendeleden die hoogstwaarschijnlijk eveneens gewapend zijn. Dat u bijgevolg zelf de keuze nam om verder te blijven werken verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw beweerde vrees gezocht te worden door MS13 wordt verder onderuitgehaald door de vaststelling dat u noch iemand van uw familie ooit aangesproken is door MS13 om u te vinden. U haalt aan dat de vader van uw broer de dag na de overval naar uw huis – het was eigenlijk van hem – ging om het “na te kijken”. Hij zou dan zijn aangesproken door twee personen die vroegen naar de bewoners van dat huis. Hij hield zich van de domme waarna de personen zonder meer weer vertrokken (CGVS, p. 9). Deze verklaringen kunnen er geenszins van overtuigen dat u gezocht zou worden door MS13. Dat uw stiefvader de dag na de overval naar het huis ging, louter om het “na te kijken” hoewel u er gevlucht zou zijn omdat u vreesde door hen gezocht te worden, maakt deze vrees weinig geloofwaardig. Dat de personen die naar u vroegen ook gewoon terug weggingen nadat uw stiefvader zich van de domme hield wijst er evenmin op dat deze moordzuchtige en uiterst gewelddadige bende op zoek zou zijn naar u. Dat zij het antwoord van uw stiefvader zonder meer aanvaardden, hoewel hij daar plots aankomt op de dag nadat u bent moeten vluchten voor hen, is immers niet aannemelijk. Gevraagd hoe deze personen vervolgens reageerden op het antwoord van uw stiefvader zegt u vreemd genoeg: “Ik zou het niet kunnen zeggen hoe ze gereageerd hebben. Hij heeft gewoon gezegd dat ze dan zeiden ‘ok we zien ons nog’ “ (CGVS, p. 16). Dit is maar weinig overtuigend. Dat zij bovendien op geen enkele manier verder zouden hebben geïnformeerd naar zijn zaken daar en naar u en uw mogelijke verblijfplaats is eveneens opmerkelijk. Dat uw stiefvader vanaf dan ook nog eens regelmatig terugkeerde naar de woning – en hij aan de bende duidelijk maakte dat hij geen toevallige passant was die dag, maar eerder iemand die mogelijks meer informatie zou kunnen hebben over u – louter om het huis “te controleren” en hij ook nooit meer is aangesproken geweest, maakt uw problemen met MS13 in verdere mate onaannemelijk (CGVS, p. 16).

Verder verhuisde u naar uw moeder die eveneens op grondgebied van MS13 woont, maar werd u nooit meer werd benaderd (CGVS p. 4 en p. 19). U verklaart dat in de wijk van uw moeder de bendeleden van MS13 dagelijks patrouilles houden en de hele sector controleren. De inwoners van de wijk zelf kennen niet veel problemen met hen. De mensen die echter niet in de kolonie wonen en die worden beschouwd als een bedreiging, worden aangesproken. De bendeleden vragen hen zich te identificeren, te verklaren vanwaar zij komen en wat zij daar komen doen (CGVS p. 10). In dit opzicht is het vreemd dat u zelf nooit bent aangesproken geweest door de bendeleden, ondanks dat u zelfs naar uw werk bleef gedaan gedurende een maand dat u daar woonde (CGVS p. 7). Om naar uw werk te gaan diende u onvermijdelijk voorbij de plaats te komen waar bendeleden zich ophouden, aan de ingang van de kolonie (CGVS p. 11). U verklaart zelf dat u voortdurend bendeleden tegenkwam in de wijk van uw moeder. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat zij u niet hebben aangesproken, zegt u dat zij de kans hiertoe niet hadden. Op de momenten dat u hen namelijk zag, bevond u zich nooit op straat. Wanneer u hen zag voorbijkomen, zat u ofwel op de microbus ofwel thuis. Andere keren waren het bendeleden die u niet kenden (CGVS p. 19). In het licht van de feiten dat u geen inwoner was van de wijk en dat de bendeleden van MS13 het op u hadden gemunt, zijn deze verklaringen maar weinig overtuigend. Bovendien kan wat uw laatste verklaring betreft worden opgemerkt dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de MS13 op zodanige wijze opereert, dat informatie over personen die in hun vizier zijn gevallen wordt doorgegeven aan collega-bendeleden opererend op andere territoria. De bendes functioneren op basis van een zeer sterk communicatienetwerk. Ze hebben

postvatters over heel het land die de identiteit van burgers controleren en met elkaar via telefoon in contact staan. U was verhuisd naar uw moeder, die eveneens in Ahuachapàn woonde en waar eveneens bende MS13 heerst. Verwacht kan worden dat indien bendeleden het werkelijk op u hebben gemunt, informatie over u de bendeleden ter plaatse zou hebben bereikt. Dat u geen enkele keer, gedurende de keren dat u zich door de kolonie begaf, zelfs werd aangesproken door de bendeleden doet reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Buiten dat u niet in het openbaar bent benaderd geweest door bendeleden, zijn de bendeleden u ook nooit komen opzoeken in het huis van uw moeder. Gevraagd of u enig idee heeft waarom de bendeleden dit niet hebben gedaan, gezien uw moeder ook in Ahuachapàn woont en blijkt dat bendeleden zeer goede onderzoekscapaciteiten hebben, geeft u een vaag antwoord. U zegt dat u denkt dat de bendeleden hun ronde deden en dat ze dat niet enkel bij u, maar ook bij andere mensen deden. Nadat ze u hadden gebeld en bleek dat ze alle informatie over u hadden, besliste u niet meer buiten te komen en zich bloot te stellen aan het gevaar (CGVS p. 14). Nogmaals gevraagd hoe het komt dat de bendeleden niet zijn komen aankloppen bij uw moeder thuis, zegt u dat u dat niet weet. Ze hadden dat wel kunnen doen volgens u, maar misschien dachten ze dat u voorbereid zou zijn (CGVS p. 15). Dat agressieve bendeleden u niet zouden komen opzoeken in een huis dat op hun territorium ligt omdat ze dachten dat u voorbereid zou zijn, houdt maar weinig steek. Dat u bijgevolg nooit –zelfs niet na de dreigtelefoon waarin de bendeleden verklaarden alles over u te weten- werd benaderd toen u bij uw moeder verbleef, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook tussen 26 februari en 9 maart gebeurde er verder niets meer (CGVS p. 10). Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden niets meer ondernamen na de dreigtelefoon die ze pleegden, zegt u dat u dat niet weet. U denkt dat ze misschien aan het wachten waren om u op straat tegen te komen (CGVS p. 17). Dit verklaart echter nog steeds niet het feit waarom zij u op geen enkele andere manier probeerden te benaderen. Zelfs na uw vertrek uit het land vernam u niets meer van de bendeleden in kwestie. Zo is uw moeder, die weliswaar verhuisde maar nog steeds in Ahuachapàn woont waar MS13 domineert, nooit meer aangesproken geweest (CGVS p. 5 en p. 13 en p. 15). De vader van uw broer W.(...), die vlakbij jullie woonde, is eveneens nooit meer aangesproken geweest (CGVS p. 16 en p. 17). Uw broer W.(...), die mee met u klacht indiende op 29 februari en die op 1 kilometer van jullie woonde, is eveneens nooit meer aangesproken geweest (CGVS p. 6, p. 10 en p. 17). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, vermindert het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet. In tegendeel, het risico kan zelfs groter worden en kan zich na vertrek van de bedreigde persoon, uitbreiden tot de familieleden van die persoon. Dat niemand uit uw dichte (familie)kring nog zelfs is aangesproken geweest door de bendeleden in kwestie doet vragen oproepen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden u nooit zijn komen opzoeken op het werk, u zegt dat u niet weet of ze u zijn gaan opzoeken of dat ze u al aan het onderzoeken waren. Op 26 februari kreeg u echter de oproep waarin ze bevestigden dat ze wisten dat u militair was, uw woonplaats kenden en alles over u wisten. U zegt ook nog dat u denkt dat ze u misschien nooit zijn komen opzoeken op het werk vanwege de eventuele mogelijkheid dat er een rivaliserende bende heerst in Santa Ana waar u werkte. U weet echter niet welke bende daar de controle voert (CGVS p. 18). Echter zelfs al moest de rivaliserende bende aanwezig zijn op de plaats waar u werkte is het juist in dit opzicht vreemd dat u besliste verder naar het werk te blijven gaan. U heeft namelijk geen zeker antwoord op de vraag waarom ze u nooit zijn komen opzoeken, waardoor in uw hoofde wel degelijk de kans bestond dat ze dit konden doen. Dat u desondanks naar uw werk bleef gaan en zich hierdoor bovendien door MS13 gebied begaf waarbij er voortdurend een risico boven uw hoofd hing, doet bijgevolg twijfels rijzen over uw werkelijke vrees. Hierdoor rijst ook verder twijfel over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Het aankoopbewijs van het vuurwapen bewijst enkel de aankoop van het wapen zelf en verder niets. Zo kan dit aankoopbewijs op geen enkele manier de geloofwaardigheid van de feiten bevestigen, aangezien het wapen ook aangekocht kon zijn geweest zonder dat de feiten werkelijk plaats vonden. Hetzelfde geldt voor het bewijs van het indienen van een klacht. Op zich bewijst dit niets, gezien iedereen altijd klacht kan indienen onafhankelijk of de feiten wel of niet plaatsvonden. Het bewijs van uw sollicitaties bewijst enkel de sollicitaties op zich en ondersteunt de inhoud van uw problemen in zeer beperkte mate. Ook hieruit kan geen geloofwaardigheid worden afgeleid wat betreft uw relaas. Uw diploma van militaire dienst bewijst enkel dat u dienst heeft gedaan, maar verder ook niet dat u problemen heeft gekend en kan bijgevolg de geloofwaardigheid van uw

relaas niet herstellen. Het nieuwsbericht dat handelt over de moord op een militair, bewijst verder ook niets over de concrete problemen die u beweert te hebben gehad. De documentatie met betrekking tot uw strafregister, uw inschrijving in het familieregister, uw studiebewijs en de vliegtuigtickets hebben geen betrekking op de relevante elementen van uw asielrelaas.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Vanaf 10 januari 2020 woonde u samen met uw echtgenoot (R.A.S.R.(...) CGVS X, O.V. xxx) in kolonie Santa Maria II, gelegen in de stad Ahuachapàn, departement Ahuachapàn. Daarvoor woonde u sinds uw geboorte in San Salvador, samen met uw ouders en zus. Van juli 2019 tot 31 december 2019 werkte u als directie assistente voor een veiligheidsfirma.

Toen uw man op 23 januari 2020 's avonds terug kwam van zijn werk, werd hij onderweg naar huis tegengehouden door twee bendeleden van MS13. Zij namen hem zijn gsm en geld af en zeiden dat hij niet naar de politie mocht stappen, gezien ze wisten waar hij woonde. Eenmaal thuis, vertelde uw man aan u hetgeen hem was overkomen. Aangezien er foto's in verband met zijn militaire dienst op zijn gsm stonden, beslisten jullie dat jullie de volgende dag dienden te verhuizen. De volgende dag, op 24 januari, ging uw man werken maar stopte hij vroeger. Met hulp van zijn broer W.(...), verhuisden jullie

die namiddag naar uw schoonmoeder, die in kolonie Ciudadella woont, wat eveneens in Ahuachapàn ligt. De vader van W.(...), tevens de eigenaar van het huis waarin jullie woonden, ging op 25 januari naar zijn huis om het na te kijken. Hij werd aangesproken door twee personen die hem vroegen waar de mensen waren die oorspronkelijk in dat huis woonden. De vader van W.(...) antwoordde dat hij niets wist. Op 27 januari ging uw man naar de delegatie in Ahuachapàn, waar hij klacht wilde indienen. De agenten vertelden hem dat er andere zaken waren die meer prioriteit kregen, en namen zijn klacht niet op. Op 28 januari kocht hij als voorzorgsmaatregel een vuurwapen aan.

U sprak af met uw man dat jullie Ahuachapàn dienden te verlaten, waarop jullie een woonst en werk begonnen te zoeken in San Salvador. Op 29 januari had uw man een eerste sollicitatiegesprek bij Queso Petacoles. Op 31 januari solliciteerde hij bij Honda en daarna deed hij een derde sollicitatie bij Aeroflash. U zelf solliciteerde op 1 februari voor een functie bij Carnival. Geen een van de bedrijven waarvoor jullie hadden gesolliciteerd, gaf jullie een positief antwoord. Jullie konden ook geen woning vinden die binnen jullie budget paste. De situatie bleek uitzichtloos te zijn en jullie beslisten dat jullie het land dienden te verlaten wegens een gevaar voor jullie leven. Op 7 februari kochten jullie tickets naar België.

Op 26 februari kreeg uw man een oproep op de huistelefoon van uw schoonmoeder. De persoon aan de lijn beledigde hem. Hij zei dat hij wist wie uw man was, waar hij woonde en dat hij militair was. Hij zei dat uw man de bende nog iets verschuldigd was. Op 29 februari ging uw man samen met zijn broer W.(...), die politieagent is, klacht indienen in verband met het dreigtelefoontje. Na die dag verlieten jullie het huis van uw schoonmoeder niet meer, tot op moment van vertrek uit het land.

U en uw echtgenoot verlieten El Salvador op 9 maart 2020, maakten een tussenstop van vier dagen in Parijs en kwamen op 16 maart 2020 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 20 mei 2020. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer. Ook legt u een bewijs van sollicitatie neer; documentatie met betrekking tot uw strafregister en uw studiebewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Het bewijs van sollicitatie bewijst enkel dat u heeft gesolliciteerd en ondersteunt de inhoud van uw problemen in zeer beperkte mate. Er kan geen geloofwaardigheid uit worden afgeleid met betrekking tot uw relaas. De documentatie met betrekking tot uw strafregister en uw studiebewijs hebben geen betrekking op de relevante elementen van uw asielaanvraag, waardoor ze buiten beschouwing dienen te worden gelaten in het licht van uw dossier.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze

informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij halen tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissingen benadrukken verzoekers vooreerst een aantal elementen uit hun vluchtrelaas waarvan zij stellen dat deze niet worden betwist, met name: verzoekers militaire dienst van mei 2017 tot oktober 2018, de overval op 23 januari, het feit dat verzoeker een vuurwapen kocht, de verschillende sollicitaties van verzoekers in San Salvador, het indienen van een klacht, en het feit dat verzoekers in een door de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) gecontroleerd gebied woonden.

Verzoekers klagen aan dat veel van de motieven van de verwerende partij louter berusten op een beoordeling van de plausibiliteit van de afgelegde verklaringen waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de grote hoeveelheid aan nauwgezette verklaringen, die door twee verschillende personen, onafhankelijk van elkaar en op verschillende tijdstippen zijn afgelegd. Vervolgens trachten zij de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekers argumenteren verder dat de door hen aangevoerde problemen wel degelijk vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag op basis van de vervolgingsgrond ‘sociale groep’ dan wel ‘politieke overtuiging’.

Voorts halen verzoekers landeninformatie aan van onder meer UNHCR en Human Rights Watch, waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes.

In die optiek betogen verzoekers dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid kan bieden.

Verzoekers voegen de volgende stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- stuk 3: EASO, *Analyse juridique Conditions de la protection internationale (directive 2011/95/ UE)*, 2018;
- stuk 4: Kevin Sieff, *It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*, 4 maart 2019;
- stuk 5: Hector Silva Avalos, *El Salvador Flirts with 'Memo Dura' Security Policies Again*, 21 juni 2019;
- stuk 6: Hector Silva Avalos and Seth Robbins, *Eruption of Gang Violence Belies Bukele's Security Wins in El Salvador*, 30 april 2020;
- stuk 7: Steven Dudley, *3 Dirty Secrets Revealed by the El Salvador Gang 'Negotiations'*, 4 september 2020;
- stuk 8: Carlos Martinez, Oscar Martinez, Sergio Arauz en Efren Lemus, *Bukele Has Been Negotiating with MS-13 for a Reduction in Homicides and Electoral Support*, 6 september 2020;
- stuk 9: Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *The 'Protection Racket,' Gangs and Violence in San Salvador*, 1 oktober 2020;
- stuk 10: Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *From Predators to Partners: How Gangs are Taking San Salvador*, 1 oktober 2020;
- stuk 11: Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *How El Salvador President Bukele Deals with Gangs*, 1 oktober 2020;
- stuk 12: Steven Dudley, *The El Salvador President's Informal Pact with Gangs*, 2 oktober 2020;
- stuk 13: Gabriela Caceres en Roxana Lazo, *El Salvador's Attorney General Asks Congress to Create New Police Agency in Light of Government Corruption*, 3 december 2020;
- stuk 14: Hector Silva Avalos, *Charges Point to El Salvador Police Chiefs History of Obstructing Justice*, 17 december 2020;
- stuk 15: Victoria Dittmar, *MS 13 Infiltrates Local Government in El Salvador Once Again*, 18 december 2020;
- stuk 16: Steven Dudley, *Mafia to Terrorists: How US Prosecutors Have Bent the Law to Eight MS13*, 18 januari 2021;
- stuk 17: ASYLOS, *El Salvador: State protection of women victims of sexual and gender-based violence*, december 2019;
- stuk 18: U.S. Department Of State, *2019 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador*;
- stuk 19: AMNESTY INTERNATIONAL, *El Salvador 2019*;
- stuk 20: Human Rights Watch, *El Salvador: Police Abuses in Covid-19 Response*, 15 april 2020;
- stuk 21: ASYLOS, *El Salvador: Threats Against Family Members of Police Officers*, oktober 2020.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat verzoeker op 23 januari 2020 werd overvallen door twee bendeleden van MS-13, waarbij zij zijn gsm en geld afnamen en zeiden dat hij niet naar de politie mocht stappen omdat ze wisten waar hij woonde. Omdat er foto's op zijn gsm staan over verzoekers militaire dienst, beslisten zij de volgende dag te verhuizen naar verzoekers moeder. De stiefvader van verzoeker, die eigenaar is van het huis waar zij oorspronkelijk woonden, werd op 25 januari 2020, toen hij naar het huis ging kijken, aangesproken door twee personen die vroegen waar de mensen waren die oorspronkelijk in het huis woonden.

Op 26 februari 2020 kreeg verzoeker een oproep op de huistelefoon van zijn moeder, waarbij hij werd beledigd en waarbij de persoon aan de lijn zei dat hij wist wie verzoeker was, waar hij woonde, dat hij militair was en dat hij de bende nog iets verschuldigd was.

In geval van terugkeer naar El Salvador vrezen verzoekers te zullen worden vermoord door leden van de bende MS-13 omdat ze weten dat verzoeker ex-militair is.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van

justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel zou vallen – in casu als ex-militair dan wel omdat hij familie is van een politieagent en een ex-militair – in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Uit het Asyls-rapport dat verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (stuk 21) blijkt dat familieleden van politieagenten het slachtoffer kunnen zijn van bedreigingen door bendeleden, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat elk familielid van politieagenten a priori het risico loopt om slachtoffer te worden vervolgd of ernstige schade.

Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.3. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die hun identiteit en herkomst bevestigen, alsook hun studies en reisweg. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met hun vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken. Hetzelfde geldt voor de documentatie met betrekking tot hun strafregister die enkel aantoonde dat zij een blanco strafblad hebben en aldus geen misdaden begingen.

Verzoekers diploma van militaire dienst bewijst dat hij legerdienst heeft gedaan. Het aankoopbewijs van het vuurwapen toont de aankoop van een wapen aan. De documenten in verband met verzoekers hun sollicitaties bevestigen hun sollicitaties. Uit deze documenten kan evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers' persoonlijke problemen, laat staan dat zij op zich volstaan om een gegronde vervolgingsvrees aannemelijk te maken of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Wat betreft het bewijs van het indienen van een klacht bij de politie op 29 februari 2020, merkt de Raad op dat hieruit enkel blijkt dat verzoeker een klacht heeft ingediend, niets meer. Uit dit enkele gegeven kan op zich niet veel worden afgeleid, gezien iedereen altijd klacht kan indienen onafhankelijk of de feiten wel of niet plaatsvonden. Zulk klacht is veelal opgesteld louter op basis van verklaringen. In casu, is er geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, lijkt de klacht ook niet te zijn gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en maakt verzoeker ook geen melding van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis van een bewijs van indienen van een klacht kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan dit bewijs van indienen van een klacht dan ook maar een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend.

De nieuwsberichten die handelen over moorden op militairen, kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador, zoals door verzoeker ook zelf aangegeven (NPO, p. 3). De Raad betwist niet dat (ex-)militairen slachtoffer kunnen worden van bedreigingen, moordaanslagen en diverse geweldplegingen, maar hieruit blijkt niet dat elke (ex-)militair a priori het risico loopt om slachtoffer te worden vervolgd of ernstige schade. Deze algemene landeninformatie volstaat op zich dan ook niet

om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming. Verzoekers moeten dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vluchtmotieven en nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoeker bezwarend materiaal zoals foto's van tijdens zijn legerdienst en gegevens van zijn familie in de Verenigde Staten op zijn gsm liet staan terwijl overvallen "*bijna een gewoonte*" waren voor hem, (ii) verzoekers na de overval op 23 januari 2020 verhuisden naar verzoekers moeder die eveneens woont in een gebied dat wordt gecontroleerd door MS-13 en verzoeker gewoon bleef verder werken op zijn normale werkplek tot 26 februari, (iii) niemand van zijn familie ooit is aangesproken door MS-13 om hem te vinden, (iv) verzoeker nooit is benaderd door bendeleden hoewel hij zelf naar zijn werk bleef gaan gedurende de maand die hij daar woonde, (v) de bendeleden verzoeker nooit zijn komen opzoeken in het huis van zijn moeder, en (vi) er ook na de dreigtelefoon op 26 februari verder niets meer gebeurde en hun familieleden zelfs na hun vertrek op 9 maart nooit meer zijn aangesproken.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.5. Dat verzoekers gelijklopende verklaringen afleggen over de overval van 23 januari 2020 maakt hun vluchtmotieven nog niet aannemelijk. De aanleiding voor verzoekers' vlucht is immers niet de overval op zich – verzoeker werd immers in het verleden al verschillende keren overvallen maar er blijkt niet dat hij zich toen gedwongen zag om het land te verlaten –, maar wel dat bendeleden hem in het kader van deze overval zouden hebben gezegd dat ze wisten waar hij woonde alsook de vrees dat de bendeleden via foto's op verzoekers gsm te weten zouden komen dat hij ex-militair is en dat hij familieleden in de Verenigde Staten heeft (NPO, p. 11; NPO verzoekster, p. 13) Verzoeker geeft zelf aan dat "*deze situatie anders*" was omdat hij "*de laatste keer echt als een militair werd beschouwd*" (NPO, p. 4).

In navolging van de commissaris-generaal acht de Raad het vooreerst evenwel weinig aannemelijk dat verzoeker bezwarend materiaal zoals foto's van tijdens zijn legerdienst, die overigens dateerde van enkele jaren daarvoor, en gegevens van zijn familie in de Verenigde Staten op zijn gsm liet staan, terwijl hij reeds verschillende keren werd overvallen, waarbij ook één keer een gsm van hem werd gestolen (NPO, p. 4, 12). Dat verzoeker ondanks deze persoonlijke ervaringen alsnog dergelijke informatie op zijn gsm zou bewaren, hoewel hij aangeeft dat deze informatie tegen hem zou kunnen worden gebruikt, bijvoorbeeld om hem af te persen (NPO, p. 11), is dan ook weinig geloofwaardig, te meer daar de overval van 23 januari 2020 hem in die mate beangstigde dat verzoekers de dag daarna meteen hun woning verlieten en verhuisden naar verzoekers moeder.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift het bewaren van deze bezwarende foto's op de gsm louter afdoen als een 'onzorgvuldig handelen' en stellen dat dit in context moet worden gezien, kunnen zij niet worden gevolgd. Net omwille van de algemene context die El Salvador zo kenmerkt, in het bijzonder de sterke aanwezigheid van bendes en bendegerelateerd geweld waar onder meer (ex-)militairen het slachtoffer van kunnen worden alsook de veelvoorkomende praktijk van afpersing, zoals deze in de beschikbare landeninformatie wordt geschetst, en net omwille van het feit dat verzoeker reeds vaker

werd overvallen en gelet op zijn hoedanigheid van ex-militair, kan niet worden ingezien dat verzoeker dergelijke bezwarende foto's op zijn gsm zou bewaren en zulke grote risico's zou nemen. De uitleg *"Ik had er niet bij stilgestaan dat het zo ernstig kon zijn. Ik had er niet aan gedacht."* (NPO, p. 11), strookt bovendien niet met zijn relaas dat zij de dag na de overval onmiddellijk verhuisden naar zijn moeder omwille van de gegevens op zijn gsm (NPO, p. 8-10). Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die alsnog aannemelijk maken dat verzoeker, ondanks zijn persoonlijke ervaringen en zijn hoedanigheid van ex-militair en ondanks de situatie in El Salvador, zulk bezwarend materiaal op zijn gsm liet staan en zich geheel niet bewust zou zijn geweest van de risico's. Bijkomend merkt de Raad op dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat burgers door de politie net worden aangeraden om zo discreet mogelijk over hun privéleven te zijn (COI Focus 12 oktober 2020, p. 27).

4.6. Indien zij daadwerkelijk vreesden te worden gezocht door MS-13, is het verder het weinig aannemelijk dat verzoekers verhuisden naar de moeder van verzoeker, die eveneens woont in een colonia in stad Ahuachapàn die volledig wordt gecontroleerd door MS-13 (NPO, p. 4) en dat verzoeker gewoon verder bleef werken.

De repliek dat zij dit hebben gedaan uit pure noodzaak en het slechts een tijdelijke oplossing betrof, biedt hiertoe geen verschoning en kan de Raad niet overtuigen. Verzoeker verklaart dat hij nog een tante heeft in El Salvador bij wie hij vroeger woonde en twee broers die dicht bij Ahuachapàn wonen (NPO, p. 3, 5-6). In tegenstelling tot wat in voorliggend verzoekschrift wordt voorgehouden, hadden verzoekers dan ook wel degelijk andere alternatieven om tijdelijk elders een onderkomen te vinden.

Evenmin bieden zij een verklaring voor het feit dat verzoeker dagelijks kon blijven bewegen in een gebied onder controle van MS-13 en gewoon verder bleef doorwerken op zijn werkplek waar hij reeds lange tijd werkzaam was. Verzoekers stellen dan wel dat zij voorzorgsmaatregelen hebben getroffen, zoals het nemen van transport van de universiteit om naar het werk te gaan en het kopen van een vuurwapen. Dit betoog kan, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, niet overtuigen: *"Dit transport is volgens u een klein beetje veiliger dan ander openbaar vervoer (CGVS p. 7). Dat dit transport een 'klein beetje veiliger' is, lijkt geen garantie te bieden tegen kwade intenties van bendeleden indien zij het op u hebben gemunt en kan bijgevolg niet overtuigen. U verklaart eveneens een wapen te hebben gekocht om zich te kunnen beschermen (CGVS p. 9 en p. 19). Ook dit lijkt geen afdoende voorzorgsmaatregel te zijn in het geval u zich zou moeten verdedigen tegen een aantal bendeleden die hoogstwaarschijnlijk eveneens gewapend zijn."* De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat dit een zeer subjectieve appreciatie is, werpt hier geen ander licht op. Indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen, te meer verzoekers wel degelijk andere alternatieven hadden om tijdelijk elders een onderkomen te vinden. Dat hij daarentegen kennelijk, na het verlaten van zijn eigen colonia, vervolgens in een gebied verbleef waar MS-13 eveneens actief is en gewoon bleef werken *"omdat ik mijn verantwoordelijkheid moest nemen"* tot 26 februari 2020 daar waar de vliegtuigtickets al werden gekocht op 7 februari 2020, valt niet te rijmen met hun verklaarde vrees voor MS-13 en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun voorgehouden vluchtrelaas.

4.7. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoekers weinig aannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen afleggen over de pogingen van MS-13 om verzoeker te vinden. De commissaris-generaal motiveert terdege: *"U haalt aan dat de vader van uw broer de dag na de overval naar uw huis – het was eigenlijk van hem – ging om het 'na te kijken'. Hij zou dan zijn aangesproken door twee personen die vroegen naar de bewoners van dat huis. Hij hield zich van de domme waarna de personen zonder meer weer vertrokken (CGVS, p. 9). Deze verklaringen kunnen er geenszins van overtuigen dat u gezocht zou worden door MS13. Dat uw stiefvader de dag na de overval naar het huis ging, louter om het 'na te kijken' hoewel u er gevlucht zou zijn omdat u vreesde door hen gezocht te worden, maakt deze vrees weinig geloofwaardig. Dat de personen die naar u vroegen ook gewoon terug weggingen nadat uw stiefvader zich van de domme hield wijst er evenmin op dat deze moordzuchtige en uiterst gewelddadige bende op zoek zou zijn naar u. Dat zij het antwoord van uw stiefvader zonder meer aanvaardden, hoewel hij daar plots aankomt op de dag nadat u bent moeten vluchten voor hen, is immers niet aannemelijk. Gevraagd hoe deze personen vervolgens reageerden op het antwoord van uw stiefvader zegt u vreemd genoeg: 'Ik zou het niet kunnen zeggen hoe ze gereageerd hebben. Hij heeft gewoon gezegd dat ze dan zeiden 'ok we zien ons nog' " (CGVS, p. 16). Dit is maar weinig overtuigend. Dat zij bovendien op geen enkele manier verder zouden hebben geïnformeerd naar zijn zaken daar en naar u en uw mogelijke verblijfplaats is eveneens opmerkelijk. Dat uw stiefvader vanaf dan ook nog eens regelmatig terugkeerde naar de woning – en hij aan de bende duidelijk maakte dat hij geen toevallige passant was die dag, maar eerder iemand die mogelijks meer informatie zou kunnen hebben over u – louter om het huis "te controleren" en hij ook nooit meer is aangesproken geweest, maakt uw problemen met MS13 in verdere mate onaannemelijk (CGVS, p. 16)."*

Verzoekers repliceren in voorliggend verzoekschrift dat het niet is omdat de benedeleden verzoeker viseerden, dat zij daarom bedreigingen zouden uiten ten opzichte van andere personen, zoals de stiefvader, die niet noodzakelijk een doelwit vormen, maar overtuigen niet. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie over de reputatie en werkwijze van een bende zoals MS-13 en de sociale en territoriale controle die zij in wijken uitoefenen, blijkt immers dat zij over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, en redelijkerwijze kan worden geacht dat dit zeker het geval is wanneer zij daadwerkelijk op zoek zijn naar iemand die in hun vizier is gekomen (UNHCR Guidelines, p. 12; IDMC, *“An Atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, september 2018, p. 21, 44). In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat zij op geen enkele manier verder zouden hebben geïnformeerd naar verzoeker en zijn mogelijke verblijfplaats. Indien ze verzoeker werkelijk zouden viseren, kan er redelijkerwijs worden verondersteld dat ze meer aanklampend via zijn familie zouden hebben geprobeerd te achterhalen waar hij zich bevindt.

Een bijkomende reden waarom ze zijn stiefvader niet hebben lastiggevallen, zo benadrukken verzoekers in voorliggend verzoekschrift, is omdat de benedeleden op de hoogte waren gekomen van de nieuwe verblijfplaats van verzoekers. Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter enkel dat de benedeleden wisten dat zij daar niet langer woonden (NPO, p. 16). Verzoeker vermeldde op geen enkele wijze en op geen enkel moment dat de benedeleden toen al zouden hebben geweten waar hij zich bevond. Dit is niet meer dan een louter a posteriori betoog dat de Raad niet overtuigt, te meer verzoekers geheel nalaten uiteen te zetten hoe de benedeleden dit dan te weten zouden zijn gekomen.

Behalve deze eenmalige aanspreking van verzoekers stiefvader, werd verder niemand anders van zijn familie ooit aangesproken door MS-13 om verzoeker te vinden. Dit is totaal niet in overeenstemming te brengen met zijn bewering dat hij werd gezocht door MS-13.

4.8. Los daarvan stelt de commissaris-generaal verder op correcte wijze vast dat verzoekers' beweerde vrees te worden gezocht door MS-13 verder onderuit wordt gehaald door de vaststelling dat verzoeker, in de periode dat hij verbleef bij zijn moeder die eveneens op grondgebied van MS-13 woont, nooit door hen in het openbaar werd benaderd noch werd opgezocht in het huis van zijn moeder:

“Verder verhuisde u naar uw moeder die eveneens op grondgebied van MS13 woont, maar werd u nooit meer werd benaderd (CGVS p. 4 en p. 19). U verklaart dat in de wijk van uw moeder de benedeleden van MS13 dagelijks patrouilles houden en de hele sector controleren. De inwoners van de wijk zelf kennen niet veel problemen met hen. De mensen die echter niet in de kolonie wonen en die worden beschouwd als een bedreiging, worden aangesproken. De benedeleden vragen hen zich te identificeren, te verklaren vanwaar zij komen en wat zij daar komen doen (CGVS p. 10). In dit opzicht is het vreemd dat u zelf nooit bent aangesproken geweest door de benedeleden, ondanks dat u zelfs naar uw werk bleef gedaan gedurende een maand dat u daar woonde (CGVS p. 7). Om naar uw werk te gaan diende u onvermijdelijk voorbij de plaats te komen waar benedeleden zich ophouden, aan de ingang van de kolonie (CGVS p. 11). U verklaart zelf dat u voortdurend benedeleden tegenkwam in de wijk van uw moeder. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat zij u niet hebben aangesproken, zegt u dat zij de kans hiertoe niet hadden. Op de momenten dat u hen namelijk zag, bevond u zich nooit op straat. Wanneer u hen zag voorbijkomen, zat u ofwel op de microbus ofwel thuis. Andere keren waren het benedeleden die u niet kenden (CGVS p. 19). In het licht van de feiten dat u geen inwoner was van de wijk en dat de benedeleden van MS13 het op u hadden gemunt, zijn deze verklaringen maar weinig overtuigend. Bovendien kan wat uw laatste verklaring betreft worden opgemerkt dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de MS13 op zodanige wijze opereert, dat informatie over personen die in hun vizier zijn gevallen wordt doorgegeven aan collega-benedeleden opererend op andere territoria. De bendes functioneren op basis van een zeer sterk communicatienetwerk. Ze hebben postvatters over heel het land die de identiteit van burgers controleren en met elkaar via telefoon in contact staan. U was verhuisd naar uw moeder, die eveneens in Ahuachapàn woonde en waar eveneens bende MS13 heerst. Verwacht kan worden dat indien benedeleden het werkelijk op u hebben gemunt, informatie over u de benedeleden ter plaatse zou hebben bereikt. Dat u geen enkele keer, gedurende de keren dat u zich door de kolonie begaf, zelfs werd aangesproken door de benedeleden doet reeds twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Buiten dat u niet in het openbaar bent benaderd geweest door benedeleden, zijn de benedeleden u ook nooit komen opzoeken in het huis van uw moeder. Gevraagd of u enig idee heeft waarom de benedeleden dit niet hebben gedaan, gezien uw moeder ook in Ahuachapàn woont en blijkt dat benedeleden zeer goede onderzoekscapaciteiten hebben, geeft u een vaag antwoord. U zegt dat u denkt dat de benedeleden hun ronde deden en dat ze dat niet enkel bij u, maar ook bij andere mensen deden. Nadat ze u hadden gebeld en bleek dat ze alle informatie over u hadden, besliste u niet meer buiten te komen en zich bloot te stellen aan het gevaar (CGVS p. 14). Nogmaals gevraagd hoe het komt dat de benedeleden niet zijn komen aankloppen bij uw moeder thuis, zegt u dat u dat niet weet. Ze hadden dat wel kunnen doen volgens u, maar misschien dachten ze dat u voorbereid zou zijn (CGVS p. 15). Dat

agressieve bendeleden u niet zouden komen opzoeken in een huis dat op hun territorium ligt omdat ze dachten dat u voorbereid zou zijn, houdt maar weinig steek. Dat u bijgevolg nooit –zelfs niet na de dreigtelefoon waarin de bendeleden verklaarden alles over u te weten- werd benaderd toen u bij uw moeder verbleef, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook tussen 26 februari en 9 maart gebeurde er verder niets meer (CGVS p. 10). Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden niets meer ondernamen na de dreigtelefoon die ze pleegden, zegt u dat u dat niet weet. U denkt dat ze misschien aan het wachten waren om u op straat tegen te komen (CGVS p. 17). Dit verklaart echter nog steeds niet het feit waarom zij u op geen enkele andere manier probeerden te benaderen. Zelfs na uw vertrek uit het land vernam u niets meer van de bendeleden in kwestie. Zo is uw moeder, die weliswaar verhuisde maar nog steeds in Ahuachapàn woont waar MS13 domineert, nooit meer aangesproken geweest (CGVS p. 5 en p. 13 en p. 15). De vader van uw broer W.(...), die vlakbij jullie woonde, is eveneens nooit meer aangesproken geweest (CGVS p. 16 en p. 17). Uw broer W.(...), die mee met u klacht indiende op 29 februari en die op 1 kilometer van jullie woonde, is eveneens nooit meer aangesproken geweest (CGVS p. 6, p. 10 en p. 17). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, vermindert het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet. In tegendeel, het risico kan zelfs groter worden en kan zich na vertrek van de bedreigde persoon, uitbreiden tot de familieleden van die persoon. Dat niemand uit uw dichte (familie)kring nog zelfs is aangesproken geweest door de bendeleden in kwestie doet vragen oproepen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekers beschouwen deze vaststellingen als niet meer dan subjectieve beoordelingen. Zij wijzen erop dat de modus operandi van de bendeleden onvoorspelbaar is en stellen dat het niet hun taak is om verschonende verklaringen af te leggen over de beweegredenen van de bendeleden en het waarom van hun handelen.

De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat dit een zeer subjectieve appreciatie is, werpt evenwel geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen, te meer daar deze kritiek feitelijke grondslag ontbeert aangezien de voorgaande appreciatie wel degelijk ruimschoots steun vindt in objectieve landeninformatie en de commissaris-generaal terecht stelt: *“dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de MS13 op zodanige wijze opereert, dat informatie over personen die in hun vizier zijn gevallen wordt doorgegeven aan collega-bendeleden opererend op andere territoria. De bendes functioneren op basis van een zeer sterk communicatienetwerk. Ze hebben postvatters over heel het land die de identiteit van burgers controleren en met elkaar via telefoon in contact staan.”*

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt inderdaad dat de sterke territoriale controle die bendes over hun wijken hebben, de bewegingsvrijheid van Salvadoraanse burgers in ernstige mate beperkt. Wegens een doorgedreven sociale controle worden burgers gedwongen om hun identiteitskaart te laten zien en te verklaren vanwaar zij komen en wat zij daar komen doen (UNHCR guidelines, p. 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28; IDMC, p. 19). Ook kan worden gelezen dat bendes beschikken over uitgebreide communicatienetwerken, zoals postvatters, om te spioneren en inlichtingen uit te wisselen en daardoor in staat zijn om binnen een korte tijd te weten te komen waarheen een persoon zich heeft verplaatst of vandaan komt (COI Focus 12 oktober 2020, p. 38-39; IDMC, p. 19).

Aangezien verzoekers waren verhuisd naar verzoekers moeder, die eveneens in Ahuachapàn woont en waar eveneens de bende MS-13 heerst, kan redelijkerwijs worden verwacht dat, indien bendeleden het werkelijk op verzoeker hebben gemunt, informatie over hem de bendeleden ter plaatse zou hebben bereikt en ze hem op zijn minst zouden hebben benaderd.

Door louter te herhalen dat zij zeer voorzichtig waren en te stellen dat de werkwijze van bendeleden zeer onvoorspelbaar is, brengen verzoekers, gelet op de hierboven aangehaalde objectieve landeninformatie over de sociale en territoriale controle die bendes uitoefenen en hun manier van aanpak die in het algemeen meer doortastend en agressief is dan uit verzoekers verklaringen blijkt, alsnog geen overtuigende verklaring bij die afdoende verklaart waarom verzoeker geen enkele keer gedurende de periode dat hij zich door de colonia begaf zelfs maar werd aangesproken door de bendeleden noch werd opgezocht in het huis van zijn moeder. Er nogmaals op wijzen dat verzoekers moeder is verhuisd en dat zij voorzorgsmaatregelen neemt met betrekking tot het innen van de huur, neemt evenmin weg dat zij nog steeds in Ahuachapàn woont waar MS-13 domineert en zij desondanks nooit is aangesproken. Verzoekers gaan er overigens aan voorbij dat ook verzoekers stiefvader en broer nooit meer zijn aangesproken, dit terwijl het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd groter kan worden en zich na vertrek van de bedreigde persoon kan uitbreiden tot de familieleden van die persoon (IDMC, p. 44). De door verzoekers geschetste gang van zaken valt hier niet mee niet te rijmen en ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende pertinent en determinerend om de commissaris-generaal bij te treden in zijn beoordeling dat aan verzoekers' vluchtmotieven, met name de beweerde bedreigingen door MS-13 en hun vrees om te worden vermoord omdat verzoeker ex-militair is en hij hen iets verschuldigd is, geen geloof kan worden gehecht. De bewering dat zij tot tweemaal toe een klacht zouden hebben neergelegd omwille van deze vermeende bedreigingen, is derhalve evenmin geloofwaardig. Daarenboven, zoals reeds vermeld, kan aan het voorgelegde bewijs van indienen van een klacht slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend die in casu niet opweegt tegen de overige bevindingen op basis waarvan blijkt dat aan verzoekers' verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' kritiek op overige motieven in de bestreden beslissing betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststellingen. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

Met het algemene verweer dat zij wel coherente verklaringen hebben afgelegd over de overval en hun daaropvolgende verhuis, slagen verzoekers er niet in concreet afbreuk doen aan voormelde pertinente bevindingen. In tegenstelling tot wat zij beweren, volgt uit wat voorafgaat dat de aannemelijkheid (plausibiliteit) van hun verklaringen werd beoordeeld in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis 'Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System', 2018, p. 76). Nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van hun verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

Bijgevolg is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Verzoekers kunnen de concrete problemen die zij zouden hebben gehad niet aannemelijk maken. Evenmin maken zij een individueel en concreet risico aannemelijk verbonden aan verzoekers profiel als ex-militair dan wel als familie van leden van veiligheidsdiensten aangezien zij, gelet op hun ongeloofwaardig relaas, geenszins overtuigen dat zij omwille hiervan persoonlijke problemen hebben gekend. Verzoekers kunnen zich verder niet beroepen op een ongeloofwaardig bevonden relaas om te stellen dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij ook hier een individueel en concreet risico aannemelijk maken.

De opmerking van verzoekers dat uit beschikbare informatie blijkt dat er in El Salvador geen effectieve beschermingsmogelijkheden bestaan, doet aan voorgaande geen afbreuk aangezien hun relaas ongeloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig wordt geacht. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers een beroep zouden kunnen doen op de Salvadoraanse autoriteiten voor de problemen met bendeleden in hun regio van herkomst, waardoor dit argument elke feitelijke grondslag mist. Hetzelfde geldt voor het argument dat er voor hen geen intern vestigings-alternatief mogelijk is.

De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld en gevaarlijk kunnen zijn. Waar verzoekers de aanwezigheid van bendeleden van MS-13 in hun wijk aanhalen, wijst de Raad er op dat dit op zich niet voldoende is om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken nu verzoekers op geen enkel moment aannemelijk maken dat zij door de bendeleden van MS-13 worden vervolgd of geïsoleerd. Waar verzoeker stelt dat hij als ex-militair een verhoogd risico loopt in een door MS-13 gecontroleerd gebied, herhaalt de Raad dat

de beweerde bedreigingen door MS-13 en hun vrees om te worden vermoord omdat verzoeker ex-militair is en hij hen iets verschuldigd is, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers brengen verder geen andere elementen bij die een individueel en concreet risico verbonden aan zijn profiel aannemelijk maken. In zoverre verzoeker doorheen zijn vluchtrelaas gewag maakt van overvallen, bevestigt dit inderdaad het crimineel geweld aanwezig in El Salvador doch deze overvallen zijn op zich niet zwaarwichtig genoeg om te worden gelijkgesteld met vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020 heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat leden van MS-13 hen zouden zoeken en willen vermoorden. Derhalve maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Evenmin zijn er andere indicaties dat zij problemen hadden met bendeleden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te

kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'sociale groep' dan wel 'politieke overtuiging', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet meer dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse

overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES